

Sygn. VUa 34/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Beata Łapińska (spr.), SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku A. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawczyni A. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 maja 2013r. sygn. IV U 266/12

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 34/13

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 10 września 2012 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. utrzymał w mocy orzeczenie z dnia 19 lipca 2012 roku Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w O., którym zaliczono wnioskodawczynię A. Z. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Od powyższego orzeczenia wniosła odwołanie A. Z..

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2012 roku, wydanym w sprawie IVU 266/12 Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. oddalił odwołanie.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

A. Z. urodziła się w dniu (...). Uczy się w Ośrodku (...) w Ł. w 4 klasie technikum prac biurowych. Wnioskodawczyni mieszka w internacie przy szkole.

Wnioskodawczyni cierpi na krótkowzroczność wysoką degeneracyjną obu oczu i słabowzroczność obu oczu. Wnioskodawczyni ma obuocznie ograniczenie pola widzenia w części górnej oraz obuocznie znaczne obniżenie czułości siatkówek obwodowych. Krótkowzroczność i zmiany wtórne niedokrwienne w obrębie siatkówek obu oczu skutkują umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. Wada wzroku jest postępującą. Wnioskodawczym wymaga korzystania ze szkieł korekcyjnych, pomocy optycznych i programów komputerowych dla osób słabowidzących.

Sąd Rejonowy uznał opinie biegłych lekarzy okulistów A. C. i M. S. za prawidłowe, właściwie określające stan zdrowia wnioskodawczyni i wynikające z tego ograniczenia w funkcjonowaniu, a tym samym i wskazaniach dotyczących korzystania ze środków technicznych wsparcia i pomocy innych osób. W ocenie Sądu I instancji zastrzeżenia wnioskodawczyni nie mogły skutkować uznaniem opinii biegłych za nieprawidłowe. Biegli w opiniach opierali się na dokumentacji medycznej i wykonanych samodzielnych badaniach wnioskodawczyni.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie w świetle treści art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2011r. Nr 127, poz. 721 ze zm.).

Zdaniem Sądu Rejonowego wnioskodawczyni nie spełnia określonych w tym przepisie warunków koniecznych dla ustalenia znacznego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawczyni jako osoba 19-letnia i mieszkająca oraz ucząca się poza domem rodzinnym posiada bowiem umiejętności radzenia sobie w czynnościach życia codziennego, wymagając pomocy innych tylko w ograniczonym zakresie.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją pełnomocnik wnioskodawczyni wnosząc o jego zmianę i zaliczenie wnioskodawczyni do znacznego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu podniosła, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo ustalił, iż stan narządu wzroku wnioskodawczyni uzasadnia zaliczenie jej jedynie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Stan narządu wzroku wnioskodawczyni ulega bowiem systematycznemu pogorszeniu i wymaga ona stałej i długotrwałej pomocy innych osób w pełnieniu funkcji społecznych.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji jest wystarczający dla orzekania i może stanowić podstawę rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Apelacja jest w istocie bezskuteczną polemiką z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i rozstrzygnięciem Sądu I instancji. Polemiką prezentującą wyobrażenie pełnomocnika skarżącej o stanie faktycznym abstrahując od materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Strony nie kwestionują okoliczności, że wnioskodawczyni cierpi na schorzenia narządu wzroku, które obniżają jej zdolność do pracy i do pełnienia ról społecznych i wymagają specjalistycznego leczenia. Występowanie tychże schorzeń potwierdzają sporządzone w sprawie opinie przez biegłych lekarzy okulistów A. C. i M. S.

Istota sporu sprowadzała się do stwierdzenia, czy obecny stan zdrowia uzasadnia zaliczenie wnioskodawczyni do znacznego stopnia niepełnosprawności.

W tym aspekcie zarzuty apelacyjne nie mogą odnieść skutku.

Stwierdzić bowiem należy, iż Sąd Rejonowy nie miał żadnych podstaw, aby nie dać wiary dowodom z opinii sporządzonych przez biegłych okulistów A. C. i M. S.. Opiniom wydanym nie tylko na podstawie dotychczasowej dokumentacji medycznej, ale także na podstawie wyników badań przeprowadzonych w trybie ambulatoryjnym na

potrzeby ich wydania. Opiniom pełnym, należycie umotywowanym i spełniającym wymagania formalne przewidziane w art. 285 k.p.c.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2011r. Nr 127, poz. 721 ze zm.) Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Ustęp 2 ww. przepisu stanowi natomiast, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Z opinii biegłych wynika zaś jednoznacznie, że schorzenia wnioskodawczynie powodują obecnie u niej naruszenie sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe. W zgodnej ocenie obu biegłych wnioskodawczynie ze względu na słabowzroczność obu oczu wymaga bowiem jedynie okresowej (a nie stałej lub długotrwałej) opieki osób trzecich w zakresie pełnienia ról społecznych i poruszania się w nieznanym terenie. W związku z powyższym nie było podstaw do zaliczenia wnioskodawczynie do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Z twierdzeniami biegłych koresponduje fakt, że wnioskodawczynie uczy się obecnie i mieszka poza domem rodzinnym. Nie można przy tym zakładać, jak to wywodzi pełnomocnik wnioskodawczynie w apelacji, że sam fakt, że wnioskodawczynie jest zawożona przez rodziców do Ośrodka (...) w Ł., zaś w ośrodku tym pozostaje pod opieką nauczycieli i opiekunów musi skutkować przyjęciem, że jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji powoduje bowiem konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, a ta jak wynika z opinii biegłych u wnioskodawczynie nie występuje. Zdaniem biegłych wnioskodawczynie wymaga bowiem tylko okresowej opieki osób trzecich. Trudno także, przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego przyjmując, że ucząc się w Ł. i mieszkając w internacie, wnioskodawczynie korzysta ze stałej i długotrwałej pomocy i opieki nauczycieli i opiekunów w celu pełnienia ról społecznych.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że opinie biegłych nie zostały skutecznie zakwestionowane przez wnioskodawczynie, ani jej pełnomocnika w toku postępowania. Twierdzenia pełnomocnika wnioskodawczynie, iż ocenia ona inaczej stan zdrowia wnioskodawczynie wyrażają tylko jej subiektywne odczucia i nie mogą odnieść oczekiwanego skutku w zestawieniu z konkretnymi i obiektywnymi wynikami badań, które przeprowadzono w celu wydania opinii. O spełnieniu przesłanek określonych w art. 4 ust. 1 ww. ustawy nie może przy tym stanowić okoliczność, że w razie zaliczenia do znacznego stopnia niepełnosprawności wnioskodawczynie mogłaby otrzymać komputer z oprogramowaniem dla osób niedowidzących.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych odzwierciedlają aktualny stan zdrowia wnioskodawczynie i nie ma potrzeby powoływania dowodów z innych biegłych sądowych, na okoliczności, które zostały już ustalone. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807). Dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności ocena kwestionowanego dowodu z opinii biegłych mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby pełnomocnik skarżącej wykazała, że opinie te zawierają błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, czy też są niepełne. Pełnomocnik skarżącej zaś takich nieprawidłowości nie wykazała.

Z tych też względów, nie znajdując argumentów uzasadniających wniesioną apelację, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.